

ALEXANDER SVIJAŠ

KARMA

ŽIVOT BEZ KONFLIKTŮ

Přeloženo z ruského originálu:
Alexander Svijaš
Karma - žižň bez konfliktov

© Alexander Svijaš All rights reserved

© Czech edition by
Alexander GIERTLI - EUGENIKA Pbl
Fedinova 10, P.O.Box 187 850 00 Bratislava 5
Tel/fax/záznam: **00421-7-63 81 06 59**
e-mail: **eugenika@eugenika.sk** internet: **www.eugenika.sk**

Český překlad: © Marie Majtánová
Odpovědná redaktorka: Dr. Věra Zaviačičová
Návrh obálky: Milan Dubnický
Grafický redaktor: Miroslav Němec

První vydání
Bratislava 2000
Tisk Žilinské tlačiarnie a. s.

Nová práce známého ruského vědce a vynálezce, psychologa, léčitele podává vyčerpávající výklad teorie karmických vztahů, objasňuje metody karmické diagnostiky a očišťování jemnohmotných těl. Udává též mnoho praktických rad k využití ezoterických poznatků v každodenním životě. Tato kniha je první část trilogie. Najdete v ní vysvětlení základních pojmů teorie karmy, seznámíte se s metodami karmické diagnostiky, dozvíte se, co je třeba dělat, abyste se dostali na cestu duchovního zdokonalování a zbavili se problémů, které vám překážejí v osobním životě a v práci.

Obsah

ÚVOD	7
Část první	
KARMICKÉ VZTAHY V KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ	13
1. kapitola	
PROČ PŘICHÁZÍME NA TENTO SVĚT?	17
2. kapitola	
KARMICKÁ NÁDOBA	35
3. kapitola	
S AMODIAGNOSTIKA KARMY	50
První etapa samodiagnostiky -určení zralé karmy	50
Druhá etapa samodiagnostiky- určení získané karmy	54
4. kapitola	
MODELOVÉKARMICKÉVZTAHY	65
Karmické vztahy s dětmi	79
Karmické vztahy v zaměstnání a podnikání	83
Karmické vztahy mezi řidiči	94
5. kapitola	
ZPŮSOBY KARMICKÉ „VÝCHOVY“	99
6. kapitola	
OČI HNĚDÉ, ŠEDÉ, MODRÉ...JAKÝ TO MÁ VÝZNAM?	109
Část druhá	
ZDRAVÍ A KARMA. ZÁKLADNÍ VÝCHODISKA	119
1. kapitola	
STAVBALIDSKÉHO TĚLA	121
Jemnohmotná těla člověka	124
Čakry	129
2. kapitola	
ZDROJENAŠICHNEMOCÍ	135
Získaná onemocnění	144
3. kapitola	
PŘÍKLADYKARMICKÝCH ONEMOCNĚNÍ	150
Karmické nemoci v mládí	154
Získané karmické nemoci v dospělém věku	155
4. kapitola	
ALGORITMUS LÉČENÍ	174
První etapa: samodiagnostika	176
Druhá etapa: samoléčba	178
5. kapitola	
KARMICKÉ ÚKOLY V ŽIVOTĚ ČLOVĚKA	182
ZÁVĚR K PRVNÍ KNIZE	194

ÚVOD

Skončila doba zázraků a my musíme hledat příčiny všeho, co se na světě děje.

W. Shakespeare

Každý člověk po něčem touží. Po kariéře, blahobytu, lásce, rodině, dětech, vzdělání, odpočinku, tvorbě - a to zdaleka není všechno. Chceme, aby se nám dařilo. Bohužel ne každému se to splní. Zastavili jste se už někdy ve svém nezadržitelném běhu životem za stanovenými cíli, abyste si položili otázku: „Proč to dělám?“ Našli jste odpověď? Většina z nás bohužel žije ve světě problémů a emocí, většinou negativních. Proč je tomu tak? Můžeme udělat něco ke snadnému a rychlému vyřešení problémů, dostat se k vytčenému cíli způsobem, který by nám přinášel jenom potěšení? Jak se můžeme naučit žít klidně a s radostí, bez zbytečných emocí? Pokud se podobné otázky vynořily ve vaší mysli, je naše kniha určena právě vám.

Tato kniha je první krok do Rozumného světa. Řekněme si nejdřív, co je nerozumný nebo iracionální svět. Je to svět, v němž žije většina z nás. Je to svět, v němž jsou lidé nespokojeni se životem a jeden s druhým. Stále po něčem prahnou, ani dobře nevědí po čem. Neustále něco chtějí, avšak většina jejich cílů se mění v nenaplněné tužby. Naše kniha vám dává šanci tento iracionální svět opustit a vykročit do světa racionálního, kde se stanete pány vlastního života. Rozumný svět je ten, v němž dokážete dělat vědomá rozhodnutí, protože poznáte příčiny a následky jednotlivých životních událostí. To není ten chaotický a nepředvídatelný svět, v němž žije většina lidí. Když se vám něco nepodaří, budete vědět, proč se tak stalo. Zatoužíte-li po něčem, dozvíte se, jak toho dosáhnout. Je to opravdu možné: Tvrdíme, že to dokáže každý. V této knize jsme vytvořili ucelený systém názorů, které člověku umožní pochopit většinu událostí, jež se v jeho životě odehrávají, a naučit se je usměrňovat. Jak se nám to zdařilo, posuďte sami.

Obavy z neznámé budoucnosti. Když si osvojíte myšlenky, které zde rozebíráme, naučíte se jednat vědomě a nebudete mít důvod k obavám. Vždyť strach pramení jen z nepochopení hloubkových příčin vašich problémů a z očekávání útrap plynoucích z této neznalosti. Neznáte zákonitosti, jimiž se ve vašem životě řídí jednotlivé události. A z neznámého vždy jde strach. Kdysi se lidé báli hromu, blesku, ohně, protože jim nerozuměli. Dnes mají obavy z nepředvídatelné budoucnosti, která, jak se zdá, není závislá na vůli, přání a praktickém snažení člověka. Ve skutečnosti tomu vůbec není tak. My sami tvoříme svou budoucnost! Samozřejmě ne úplně sami. Aktivně do toho vstupují i jiné, nám neznámé síly. Poznáme-li zákony a požadavky, jimiž se tyto síly řídí, dokážeme vědomě předpovídat svou budoucnost. Přestane být neznámá a příčiny, budící obavy, se ztratí!

Pravidla cesty životem. Doufáme, že naše kniha pro vás bude něco jako dopravní předpisy - jenže na cestě životem. Najdete v ní nepsané zákony, jimiž se celý náš život řídí. Jsou to semaforey, značky a směrovky, jichž si lidé nevšímají anebo si jich všimají nechtějí. Vynasnažíme se, aby se vám staly viditelnými a srozumitelnými. Jak naložíte se získanou informací, to je už vaše osobní věc. Každý člověk má svobodu volby. Můžeme samozřejmě přejít i na červenou. Můžeme vejít tam, kam je vstup *zakázán*. Riskujte, jste-li zdraví! Pokud však chcete zůstat živi a zdraví, neobejdete se bez dodržování předpisů. Ba co víc, když učiníte zadost určitým požadavkům, jež na vás kladou Vyšší síly, dostanete od nich podporu. To zní lákavě, ne?

Naše teorie je pouze první krok k velkému Cíli. V knize rozebíráme systém názorů na svět, který jsme nazvali Obecná teorie karmických vztahů. Mluví se v ní o požadavcích, jež na člověka, přicházejícího na tento svět, kladou Vyšší síly. Jejich splnění činí život spokojenějším a bohatším. Naše Obecná teorie disponuje zatím jen malým množstvím takových požadavků, jež by si mohly nárokovat toto honosné jméno. Jsou to pouze první a nesmělé kroky při systemizaci vědomostí potřebných k vědomému usměrňování svého života. Jednou poznáme všechna pravidla a zákony existence našeho materiálního a nemateriálního světa a budeme schopni vědomě

řídít svůj život. Přítomný a snad i budoucí. Vypracování systému rozumných vztahů mezi člověkem a silami Neprojeveného světa - to je náš daleký a veliký Cíl.

Projevené a Neprojevené světy. V knize budeme pracovat se speciálními termíny, např. i s pojmem Neprojevený svět. Co to znamená? Náš svět - to je Projevený svět: hmatatelný, měřitelný, viditelný nebo slyšitelný. To ovšem, jak jistě chápete, ani zdaleka není celý svět. Možností našich smyslových orgánů jsou omezené, proto vědci a vynálezci neustále vymýšlejí nové přístroje a způsoby, jež by umožnily lépe poznat náš Projevený svět. Dosah přístrojů je však limitován mírou našich poznatků, technologií apod. Každým rokem (ba každým dnem) se dozvídáme o našem světě něco nového. A tak tomu bude zřejmě ještě dost dlouho. To znamená, že kromě Projeveného světa existuje ještě svět Neprojevený, který jsme se zatím nenaučili měřit nebo pociťovat. Co je vlastně Neprojevený svět? Všechno to, co zatím neznáme, přičemž neznámého je mnohem víc než známého. Každý si například občas položí otázku: Existuje Bůh, andělé, démoni, mimozemšťané atd.? Pokud ano, jací jsou? Kde leží hranice lidských možností? Proč žijeme? Nastane Poslední soud? Proč se mi najednou stalo něco, co není možné? A tak dále. Každý člověk si může vymyslet spoustu otázek, na něž neexistuje dokazatelná odpověď. Je mnoho verzí, ne však přesných odpovědí. Proto v knize budeme termín „Neprojevený svět“ užívat s velmi širokým významem. Označíme tak vše, co člověk nezná. Užší význam tohoto termínu bude označovat místo, kde možná existují rozumné substance, které nám pomáhají (nebo zabraňují) kráčet životem. Uvidíme několik verzí uspořádání Neprojeveného světa. Nebudeme však všechno vymýšlet od začátku. Pokusíme se opřít o křesťanské tradice, tedy o poznatky (nebo teorie), jež lidstvo získalo během tisíciletí své existence.

Proč budeme užívat termín Stvořitel? Když se budeme obracet k Nejvyšší bytosti, jež stvořila tento svět, užijeme termín Stvořitel, aniž bychom uvedli jeho pojmenování zavedené v některém z náboženství. Radíme, abyste se k němu modlili a dodržovali rituály obvyklé ve vašem náboženství. Proto poznatky, které uvádíme v knize, mohou sloužit křesťanům, muslimům, buddhistům, krišnovcům, ateistům i stoupencům teozofie atd. Kdybychom řekli, že se např. máte modlit jen k Ježíši Kristu, vyloučili bychom tím čtenáře, kteří vyznávají mnoho jiných konfesí. A proč bychom je měli vynechat? Teorie, kterou předkládáme, je mimo jakýkoliv náboženský systém a navrhuje, abyste se obraceli o pomoc a sloužili Vyšším silám. Koho máte na mysli, to nejlépe víte vy sami. Proto se křesťané směle mohou obracet na Ježíše Krista a Boha Otce, buddhisté na Buddhu, muslimové na Alláha, krišnovci na Krišnu, svědci Jehovovi na Jehovu atd. Obsah naší teorie se tím nijak nemění. Ba co víc. Mnoho lidí se přiklonilo k náboženství právě po přečtení našich knih. Přejeme to i vám.

Co je v ní nového? V zásadě lze říci, že všechny myšlenky uvedené v knize najdete v bibli. Jsou obsaženy ve dvou známých citátech: „Nesudte a nebudete souzeni“ a „Proste a bude vám dáno...“ Novotou naší knihy je, že jsme se pokusili přeložit tato přikázání do současného, každému srozumitelného jazyka. Podrobně jsme je rozvedli a dali doporučení k jejich využití v praxi. Jsou vám k dispozici! Proč byste je tedy nevyužili? Třeba jen proto, abyste zjistili, zda to opravdu funguje. Navrhujeme našim čtenářům: zkuste! Když to nevyjde, odložte knihu k ostatním, stejně neužitečným. Když to vyjde - využívejte získané poznatky každý den. Je možné, že váš život bude klidný a bohatý.

Jak kniha vznikla. Autor tuto knihu - podobně jako předešlé - psal v úzké spolupráci se zástupci Vyšších sil. Proto se v textu říká „my“, ne „já“. Ne proto, že by byl autor naplněn pocitem vlastní důležitosti. Kromě toho se na autora různými způsoby aktivně obracejí lidé (a za nimi stojící síly Neprojeveného světa), kteří se snaží prosadit své myšlenky. Některé z nich jsou vhodné, proto je užíváme při tvorbě naší Obecné teorie. Najdete zde tréninky, cvičení, pravidla, příklady. Proto můžete ke knize přistupovat jako k zajímavému čtení, ale i jako k příručce vědomého tvoření vlastního života. Života rozumného, bez zbytečného vzrušení a obav. Budete-li se totiž řídit myšlenkami obsaženými v knize, váš život bude trochu méně emocionální, ale mnohem klidnější a předvídatelný. Naučíte se chápat události, které se dějí ve vašem životě. A vědomě si budete přát, aby se stalo to, co nutně potřebujete. Určitě se to pak i stane, neboť tak funguje naše metodika tvorby vlastního života. Když vám něco nevyjde, snadno pochopíte proč. A nebudete se zbytečně

trápit. Trochu trápení samozřejmě nevadí, neboť v opačném případě by život ztratil svou chuť a vůni.

Přejeme vám tedy bohatý život v Rozumném světě. Naše kniha je průvodce tímto světem. Šťastnou cestu!

Část první

KARMICKÉ VZTAHY V KAŽDODENNÍM ŽIVOTĚ

*Kdyby se lidé víc zamýšleli nad tím, že poznání je spása, vůbec by nebylo tolik utrpení.
Všechno lidské trápení pochází z nevědomosti.*

Agni jóga

Život. Proč jsme ho dostali? Proč vlastně jsme zde? Každý z nás se na tomto světě objevil kvůli něčemu a prožívá svůj vyměřený čas na různém stupni komfortu a uspokojení vlastních potřeb. Všichni něco chceme, většina našich přání však zůstává v úrovni záměrů nebo prožívání (dobrého i méně dobrého). Třebaže, podle našeho názoru, člověk přichází na zem, aby si zde užil všeho: lásky, jídla, odpočinku, přátel, tvorby a všeho ostatního. Člověk má samozřejmě i povinnosti a musí též dodržovat jistá pravidla. Pokud tak činí, dosáhne v životě všeho, po čem zatouží! Lidé bohužel neznají pravidla, která musí v životě dodržovat. Porušují je a jsou za to trestáni. Život se stává utrpením. To znamená, že *chceme-li se vyvarovat problémů a neštěstí, musíme znát a dodržovat pravidla chování v životě* - pokud to není příliš složité. To je výchozí myšlenka. Navozuje ovšem mnoho otázek. Například: Je v zásadě možno jednat a přemýšlet tak, aby se nám všechno, co chceme, splnilo? A. co je k tomu třeba? Na druhé straně zas vyvstává otázka, zda máme právo dostat všechno, po čem zatoužíme a co všechno bychom si přáli! Nebude to porušování nějakých vyšších zákonů, nemluvě už o veřejném mínění a zákonodárství?

Člověk má právo na komfortní život. Podle našeho názoru *prakticky každý člověk na tomto světě má právo na komfort*. Ne vždy se však toto právo naplní. Nejsou peníze, není zdraví, není práce, není rodina - takové a ještě mnoho jiných problémů činí život člověka nejen nedostatečně komfortním, ale často naprosto bezútešným. Jak tedy máme realizovat svá potenciální práva? Zde nastupuje další aspekt otázky realizace našich potřeb. Existuje-li právo, pak musí existovat i mechanismus jeho naplnění. Něco jako systém sociální ochrany a podpory fungující v naší společnosti pro nemocné a staré občany. Zde je ovšem třeba podpory na vyšší, všelidské nebo dokonce vesmírné úrovni. Disponuje Příroda takovým systémem? Samozřejmě! Jeho jediný nedostatek spočívá v tom, že nejsme příliš obeznámeni s tím, které z našich činů tento Systém podporuje a které trestá. Je to snad něco nového? Což nás lidská společnost vždy obeznamuje s našimi právy? Někdy ani s velikým úsilím nedokážeme zjistit, jaká jsou naše reálná práva, nemluvě o možnostech jejich realizace. Zdálo by se, že na Nebesích jsou na tom v otázkách informace lidí o jejich právech a povinnostech trochu lépe. A skutečně, tyto informace k nám různými způsoby neustále přicházejí, avšak my je velice často nechceme nebo nedokážeme dešifrovat. Když někoho taková informace nezajímá, je to jeho osobní věc. Člověk má svobodnou vůli. Ovšem ten, kdo chce vyhovět požadavkům Vyšších sil (např. aby získal jejich podporu při dosahování svých cílů), musí znát a užívat některá ne zcela na první pohled zřejmá pravidla. Právě o těch budeme hovořit na stránkách naší knihy. Když někdo přijme tento systém názorů na svět, pak se většina jeho přání tak nebo onak splní. Samozřejmě s jistými výjimkami. Nikdo např. nemá právo sáhnout si na vlastní život nebo na život jiného člověka, nedoporučuje se porušovat Trestní zákon nebo práva někoho jiného atd. To znamená, že kromě potenciální velké svobody máme nemálo omezení.

Něco děláme nesprávně. Některá z těchto omezení známe od rodičů, známých, učitelů, policie atd. Jsou to omezení, která od nás požadují zákony, mravní normy, veřejné mínění, ideologické principy apod. Řídíme se jimi a očekáváme, že budeme žít komfortně. Komfort však nepřichází a žádná snaha nemůže změnit situaci. Proč? Naše hodnotová orientace se nezměnila, vyhověli jsme snad všem požadavkům, které známe, a žádaný výsledek se nedostavil. Ba co víc, naše situace se zhoršuje. Máme pocit, že neplníme nějaké nám neznámé požadavky nebo porušujeme některá nám neznámá pravidla chování. Co ale máme dělat, když tato pravidla (nebo požadavky) neznáme? Nezbyvá nám nic jiného než se obrátit k odborníkům. Někdo jde k psychologovi, jiný ke knězi, další k různým jasnovidcům a věštkyním. Ti poskytují co do formy rozdílná, co do podstaty však obvykle shodná doporučení. Jsou-li tedy podobná, není asi třeba čekat, až se situace zhorší. Má asi nějaký smysl jednat podle těchto rad, a to hned. A přesně to je hlavní myšlenka naší knihy. Pojednává se v ní o našem systému nezjevených požadavků, které se kladou na člověka, o nichž se obvykle nemluví doma ani ve škole nebo v televizi. Požadavků, které na člověka na tomto světě kladou Vyšší síly. Zkušenost potvrzuje, že právě jejich porušování nám brání v realizaci naší svobodné vůle a v dosahování vytoužených cílů.

Hlavní požadavek. Doufáme, že mezi čtenáři naší knihy nejsou přesvědčení ateisté, tedy lidé, kteří odmítají existenci Boha, nebo jiných Vyšších sil. Pokud ano, ať nám velkoryse prominou naše názory a úvahy. Lidský život je podřízen jistým zákonům, které stanovily Vyšší síly. Požadují od nás cosi, co neznáme, ale velmi rádi bychom to poznali. Pokud to, co od nás požadují, třeba nevědomě dodržujeme, Vyšší síly nám pomáhají při řešení našich úkolů. Pokud ne, tvoří nám takové podmínky, v nichž naše problémy mnohonásobně narůstají. A to bez ohledu na snahu, již vynakládáme k dosažení příslušného cíle. Naše pozorování lze tedy zformulovat následně: *Hlavní příčinou životních problémů, nemocí nebo prostě nepříznivé realizace přání jsou negativní 'emoce vůči okolí, to znamená konfliktní vztahy. Zajištění dlouhotrvajícího komfortu v životě, a to i s přispěním Vyšších sil, vyžaduje, abychom se naučili přijímat okolní svět takový, jaký je, a ignorovali z pohledu jednotlivce jeho nedokonalost.* Je třeba říci, že je nesmírně těžké zaujmout takový postoj ve světě stále ještě rozděleném na chudé a boháče, komunisty a demokraty, věřící a ateisty apod. Je to však *nezbytné*. K lepšímu pochopení a přijetí této myšlenky si řekneme, proč vlastně člověk přichází na tento svět.

1. kapitola

PROČ PŘICHÁZÍME NA TENTO SVĚT?

Prakticky všechna náboženství mluví o tom, že člověk se nemusí starat o svou existenci, ale má se svěřit Bohu nebo jiným Vyšším silám. V křesťanském Novém zákoně nalézáme tento citát: „Nehromadte si poklady na zemi, kde je kazí moli a rez a kam se prokopávají zloději a kradou... (Evangelium podle Matouše, 6, 19-21). Hinduismus říká, že náš svět je jen iluze a že není třeba snažit se získat v životě nějaký úspěch. S podobnou myšlenkou se setkáváme i v jiných náboženstvích. Taková tvrzení jsou však v rozporu s naším přesvědčením a životními zkušenostmi. Moc dobře víme, že když nebudeme nic dělat, brzy zemřeme hladu. Nebo se snad takové výroky vztahují jen na nějaké zvláštní lidi, např. na kněze? Ne. Týkají se každého jedince. Abychom si to uvědomili, musíme pochopit, proč přicházíme na tento svět.

Reinkarnace. Při zkoumání této otázky vycházíme z předpokladu, že *člověk se může několikrát narodit v různých tělech.* Tento jev se jmenuje reinkarnace a znamená, že nesmrtelná duše člověka se může po jeho smrti přemístit do jiného těla. A to tolikrát, kolikrát to bude třeba. Podívejme se, proč je tomu tak.

Člověk ve své vyšší formě - nesmrtelné duši - by se v zásadě nemusel ztělesňovat na Zemi a mohl by donekonečna zůstat na úrovni Jemnohmotných světů. To se však stane pouze v případě, že člověk splnil na Zemi všechny své úkoly a požadavky, které naň kladou Vyšší síly. Takových lidí je ovšem nesmírně málo. Většina duší se proto musí opět vrátit na Zem, kde je často nečeká žádný sladký život.

Neprojevený svět je vícepodlažní. Jednou z příčin opětovné reinkarnace podle našeho názoru je, že většina duší v Neprojeveném světě neexistuje v komfortních podmínkách. Z četných pramenů, i náboženských, se dovídáme, že Neprojevený svět má nesmírně složitou strukturu. Jednu z verzí jeho uspořádání vám přiblížíme v páté části. Nyní, aniž bychom zacházeli do podrobností, si představíme, že *má vícepodlažní strukturu*. Pobyt na nižších poschodích připomíná život v brlozích Harlemu nebo v chudých afrických a asijských zemích. Těmto nejnižším poschodím Neprojeveného světa říkají křesťané peklo. Pobyt ve vyšších poschodích Neprojeveného světa lze zase podle stupně komfortu srovnávat se životem ve vile na vlastním ostrově u jižního moře (křesťané takové místo nazývají ráj). Proto se *každá duše během svého pobytu v Neprojeveném světě jistě chce dostat trochu výš*. Protože většina lidí nejsou ani vyslovení hříšníci, ani andělé, nacházejí se jejich duše v poschodích někde mezi peklím a rájem. Výška poschodí se přitom určuje podle stupně její „hříšnosti“ v době, kdy opouštěla své pozemské tělo, tj. v okamžiku smrti, což už přímo souvisí s dobře známým pojmem „*karma*“. Tomuto pojmu se proto budeme věnovat trochu podrobněji.

Karma. V překladu ze sanskrtu termín karma znamená - „čin“. Lidé už dávno pochopili, že jejich minulost, přítomnost a budoucnost určují především jejich vlastní činy. O otázkách karmy pojednává mnoho knih, počínaje pracemi teozofů a mystiků minulosti a konče četnými publikacemi současných autorů. Jedni se dívají na karmu z hlediska jógy, vznikla dokonce její další varianta - karma jóga. Jiní z hlediska náboženského, bioenergetického, z hlediska fyziognomiky a dalších ezoterických i jiných poznatků. Přitom se za karmu pokládá hlavně ta *tíže problémů a nemocí, kterou si člověk přináší na tento svět*. Ezoterici tomu říkají „zralá“ nebo „rodová“ karma. U čtenáře to může vyvolat dojem předurčení a bezvýchodnosti celého našeho života, protože všechno, co se nyní s námi děje, určují nějaké staré hříchy. Naše zkušenost našťestí ukazuje, že tomu tak není. Trochu jiný postup nalézáme v knihách známého badatele a léčitele S. N. Lazareva. Analyzuje především ty „hříchy“, které si člověk nahromadil už během vlastního života. Taková zátěž se v ezoterice nazývá „získaná“ karma. I my se kloníme k názoru, že nejvíc problémů způsobuje porušování životních pravidel, tedy získaná karma.

Co je hřích? Vůbec nemáme v úmyslu naše čtenáře strašit. Jestliže jsme však už vzpomněli hříchu, definujme ho, především proto, že naše hledisko se liší od tradičního. Připomeňme si základní požadavek, který Vyšší síly kladou na člověka: přijmout okolní svět se všemi jeho projevy, tedy nebýt nespokojený se světem. Stvořitel stvořil svět, který nám dává možnost realizovat jakákoliv přání a potřeby. Jestliže však naše názory a myšlenky v nás budí pocit nespokojenosti se světem, dostáváme se s ním do konfliktu. Nepřijetí světa, který stvořil Stvořitel, to znamená *nespokojenost s konáním Vyšších sil, je hřích*, protože člověk nestvořil tento svět, a nemá proto právo vynášet soudy o tom, co je správné a co není. Nespokojenost člověka se světem je ve skutečnosti nespokojenost s tím, kdo svět stvořil. Tedy s Bohem. Dílo Boha považuje za nedokonalé, není spokojen s tím, co Bůh stvořil, a přitom zapomíná, kdo stvořil jeho samého. Z toho vyplývá, že hříchy jsou jakékoliv negativní emoce vůči světu (jehož jsme součástí). Není podstatné, jde-li o nespokojenost s celým životem, s konkrétním člověkem, s nějakou událostí nebo sám se sebou. Jde o to, že člověk je nespokojen s dílem Stvořitele.

Získaná karma - to jsou nahromaděné negativní emoce. Získaná karma jsou tedy negativní emoce, které si člověk nahromadil během svého života. Základní příčinou karmických problémů v životě člověka jsou především nahromaděné negativní emoce, nikoli nějaké nesprávné činy nebo názory na život. Člověk má a může mít jakékoliv názory na život, i ty nejkrajnější, což znamená, že není zakázáno být nacionalistou, rasistou, komunistou atd. Stvořitel je milostivý a dovolí svým dětem mít jakékoliv názory, protože svět, který stvořil, je nesmírně mnohotvárný. Jestliže však takové názory budí negativní emoce

vůči jiným lidem, rodině, společnosti atd., to je už hřích. Nebo když člověk přijímá jako možnou jen jednu variantu směřování svého života - i to je hřích. Hřích, jenž mu v životě dělá problémy a nepříjemnosti. To znamená, že můžete být nacionalista (pacifista, komunista atd.), *nemůžete ale odsuzovat jiné lidi, když nesdílejí váš názor*. Jestliže vy jako nacionalista připustíte, aby jiní lidé měli vlastní názory a řídili se jimi, nebudete mít žádné specifické problémy. To znamená, že nepřipustná (čili hříšná) je situace, kdy člověk cítí nespokojenost s okolním světem. A kdy takovou nespokojenost cítíte? Když *trváte na tom, jaký má svět být*. Máme určitou představu, ale svět není takový, jak bychom si představovali. Proto jsme nespokojeni. Stav, kdy *v našich myslích existuje velmi vyhraněná představa o tom, jaký má být svět*, který nás obklopuje, nazýváme idealizací.

Co je Idealizace? Když přemýšlíte o tom, jaký má být svět, který vás obklopuje, to ještě není idealizace. Teprve když na podkladě svých úvah začnete být podrážděni nebo cítíte jakékoliv negativní emoce. *Idealizovat* znamená *připisovat nadměrnou důležitost* nějakému modelu uspořádání okolního světa, tj. *prožívat jakékoliv negativní emoce v situaci, kdy se reálný svět neshoduje s takovým „ideálním“ modelem* (nenávidět, žárlit, urážet se atd.). Máte, řekněme, vyhraněný názor na svůj život (nějaký „ideální“ model života). Při srovnávání ideálního modelu s vlastním reálným životem zjistíte, že je mezi nimi veliký rozdíl a začnete se trápit. Jakmile se začnete trápit, začínáte hromadit hříchy. Idealizace nastává, když máte nějakou vyhraněnou představu o tom, jak má jednat muž (nebo žena, dítě, známý, nadřízený, pracovník státní instituce atd.). Víte, jak se má chovat. On se však chová trochu (nebo úplně) jinak. To znamená, že neodpovídá vašemu ideálu. Stáváte se proto agresivním a snažíte se ho přinutit, aby se choval tak, jak vy považujete za správné. Anebo jste smutní, případně zoufalí, že se nechová tak, jak je třeba. V obou případech nepřijímáte toho člověka (a přes něj celý svět), protože neodpovídá vašemu ideálu. Neidealizujeme jenom lidi, nýbrž i různé situace. Třeba, že vláda nepostupuje správně a vede zem do slepé uličky. Demokraté zapomněli na demokracii a komunisté na problémy lidu. Vaše profese je málo placena, zatímco v jiných profesích dostávají nepřiměřeně mnoho. Příkladů idealizace, které nám tak otravují život, je spousta. Některým se věnujeme podrobněji.

Otevřená a skrytá idealizace. Nejdřív si musíme říci, že existují dva typy idealizace: otevřená a skrytá. Otevřená idealizace je, když nás v životě něco dráždí nebo vyvolává nějaký jiný negativní cit, např. práce, byt, televizní relace, vláda, představený nebo spolupracovník, tchyně, manželka (manžel), auto atd. Máte-li objekt, který vás neustále dráždí, znamená to, že ho (pozemskou hodnotu) idealizujete. Tedy že víte, jaký má být, ale on takový není. Svou nespokojenost můžete přitom projevovat nebo potlačovat, i když výraz vašeho obličejů zůstane klidný (tak se chovají dobře vychovaní lidé). To ovšem není rozhodující. Podstatné je, že vnitřně tento svět nepřijímáte, což už je plnohodnotný hřích. Zda takový postoj dáváte otevřeně najevo, anebo zda své city skrýváte, je irelevantní. Čtenáři, kteří se chovají zdrženlivě, budou ještě víc pohoršeni: vynakládají přece tolik duševních sil, aby skryli své negativní emoce! Nevadí. Podle naší teorie a zkušeností hřeší stejně jako ti, co křičí a mlátí se. Druhá forma idealizace je skrytá. Projevuje se, když je všechno v pořádku a vy neprožíváte negativní emoce. Jestliže vás však připraví o nějakou pozemskou hodnotu, ve vaší duši určitě vzplane nespokojenost, agresivita nebo pocit naprosté nesmyslnosti vaší existence. Nedokážete si např. představit život bez milované práce, rodiny, dítěte, tvorby atd. K odhalení své skryté idealizace si musíme představit svůj život a postupně z něj ubírat různé hodnoty - jaké konkrétně, to si řekneme později. Když ve vás nepřítomnost takové hodnoty nevyvolá mimořádnou reakci, znamená to, že k ní nejste připoutáni. Pokud si bez ní nedovedete představit život (práce, rodina, sex, peníze, moc atd.), rozhodně jí připisujete příliš velký význam.

Ztrácíme to, čemu připisujeme zbytečně velký význam. Slovem „zbytečně“ rozumíme, že si daný objekt nebo schopnost ceníte neúměrně vysoko, víc než je přípustné. A je naprosto jedno, jde-li o vaše umělecké schopnosti, dítě, manžela, rodiče nebo milovanou práci, auto, chatu atd. Idealizujete, když nějaké pozemské hodnotě připisujete zbytečně velký význam. Když si člověk něco idealizuje, nemůže připustit, aby se to rozvíjelo jinak než podle jeho představ. A

pocituje zbytečné negativní emoce. Zbytečné, poněvadž ne příliš silné emoce jsou přípustné. Pokud např. něco neprobíhá podle vašich představ, klidně si můžete trochu zabručet. Ba i zanadávat (podle možnosti v rámci normativní lexiky) - to není skoro žádný hřích. Poddávat se však dlouhotrvajícím a příliš silným vášním pro nedokonalost (podle našeho názoru) našeho světa, není správné. Takové zbytečné emoce značí, že si této hodnoty příliš ceníte a nepřipustíte její porušení. To znamená, že ona hodnota musí být zničena nebo vám musí být odňata, abyste pochopili, že svět je mnohotvárný a vy nejste povoláni k tomu, abyste vynášeli soudy o tom, jaký má být. Tuto hodnotu vám odejmou proto, že s něčím na tomto světě nejste spokojeni. Tento svět přece stvořil Bůh. To znamená, že nejste spokojeni právě s ním (jako Stvořitelem „nedokonalého“ světa). Podrobněji o tom níže. Proces rozbití našich ideálů jsme nazvali karmická výchova. Taková „výchova“ funguje prostřednictvím nucené destrukce pozemských hodnot, které si idealizujeme. Jste-li např. příliš vášnivě zamilováni a idealizujete si svého partnera, pravděpodobně vás brzy opustí (nebo se zamiluje do jiné). Jestli si idealizujete některé stránky rodinného života, váš manžel (nebo manželka) nebude sdílet vaše názory. A tak je tomu se vším. Abychom vám mohli podrobněji vysvětlit, proč se tak děje, navrhujeme dobře prostudovat následující model.

Model „karmické nádoby“. Představme si naše hříchy jako nějakou tekutinu, která potrubím přitéká do „karmické nádoby“ s omezenou kapacitou (jde samozřejmě o relativní model). Objem tekutiny v „karmické nádobě“ charakterizuje množství nahromaděných hříchů. Kdyby se však hříchy jenom hromadily, lidský život by byl příliš krátký. Proto současně s přílivem hříchů shora tekutina úměrně našim zásluhám před Bohem pomaloučku vytéká speciálními záklopkami dole. Vytékání je „očišťování karmy“. Když obsah „karmické nádoby“ dosáhne jisté hladiny (tj. když se v ní nahromadilo jisté množství hříchů), spustí se mechanismus karmické „výchovy“ a člověk je nějakým způsobem zbavován toho, čemu připisuje příliš velký význam. Tomuto mechanismu se budeme podrobněji věnovat v další kapitole. Nyní pokračujeme v diskusi o tom, proč člověk přichází na zem, s přihlédnutím k mechanismu karmického trestu a míry naplnění „karmické nádoby“.

Náš svět je očistec. Lidská duše pravděpodobně může dost dlouho přebývat v Neprojeveném světě, aniž by vstoupila do lidského těla. Každá duše by se samozřejmě ráda usídlila ve vyšších poschodích. Jak jsme však už vzpomněli, umístění duše závisí na míře naplnění její „karmické nádoby“ v okamžiku smrti. Nejhládnější duše se soustřeďují v nižších poschodích, blíž kpek-lu. Čisté duše sídlí ve vyšších poschodích, blíž k ráji. Zmenšit obsah své „karmické nádoby“ během pobytu v Neprojeveném světě je velice složité, protože onen svět poskytuje málo možností k vykonání činů, jež by snížily hladinu tekutiny. Mnohem snáz to lze realizovat v lidském těle. Naše planeta je právě tím místem, kde obsah „karmické nádoby“ lze zmenšit poměrně rychle. Je to „očistec“, jenž umožňuje, abychom se dost rychle zbavili starých hříchů. Právě proto se obyvatelé nižších poschodí Neprojeveného světa velice často snaží dostat na náš svět. Pro své predešlé chyby se však ocitnou v zemích a rodinách postižených chudobou, nemocemi, válkami, násilím atd. Takové prostředí nedává mnoho inspirací k milosrdenství a odpouštění, pokud však přesto někdo nezatrpkne vůči světu, hladina v jeho „karmické nádobě“ prudce klesá. To znamená, že utrpení lze považovat za dobro jen v případě, že ho člověk přijímá s pokorou a vděčně. Utrpení samo o sobě sotva očisťuje duši od hříchů. Není podstatné, že trpíme, nýbrž jak utrpení přijímáme: zda jako poučení, nebo jako křivdu.

Pro čisté duše je náš svět místem odpočinku nebo osvícení. Pro čisté duše, které sídlí ve vyšších poschodích Neprojeveného světa, je naše planeta místem, kde mohou ochutnat skutečné pocity, reálný život. Proto mnoho čistých duší přichází na Zem, i když nemusí. Vyberou si tělo k nové inkarnaci a s nejlepšími úmysly se vypraví na Zem. Lidem chtějí přinést dobro, šlechtnost, učit je a léčit. Někteří obyvatelé horních poschodí však mohou žádat na svět jen proto, aby se nabažili pocitů, které možno prožít jedině v reálném světě a v lidském těle - tělesné lásky, rozkoše z jídla, vína, lidských vztahů, materiálního blahobytu, tvorby. A právě ti se rodí obvykle do zámožných rodin, hned po narození se stávají boháči, v životě nepoznají žádné materiální problémy - pokud se ovšem chovají tak, jak se máme chovat na exkurzi. Po příchodu do našeho „očistce“ ne

všichni bohužel pamatují na své sliby a čisté úmysly. Člověka se zmocní pozemské vášně a zapomene, že na tomto světě je pouze na krátkém výletě. Krátkém proto, že těch 70 - .90 let je pouhý okamžik ve srovnání s miliony let existence naší nesmrtelné duše.

Náš život je exkurze. Při opětovné cestě na svět dostávají duše asi takovou radu: „*Nezapomínejte, že jdete na exkurzi - jako do muzea. A podle toho se i chovejte.*” Neboť náš život je exkurze. Ne ovšem do obyčejného historického muzea, kde všechny exponáty leží ve skleněných vitrínách, můžeme se na ně jen dívat, ale nesmíme se jich dotýkat. Tohle je moderní muzeum, jako technická muzea ve vyspělých západních státech, kde se každý návštěvník může dotknout, ba prakticky si pohrát s jakýmkoliv exponátem. Vystavované přístroje tvoří různé fyzikální efekty - ozvěnu, interferenci, difrakci, magnetismus, vysílají laserové paprsky apod. Návštěvník může točit pákami, klikami, zapínat spínače, uvést kterýkoliv exponát do chodu. Když si koupíte lístek do takového muzea, můžete si s exponáty hrát, jak dlouho chcete (pokud je muzeum otevřeno, samozřejmě), nemůžete si však exponáty odnést, protože víte, že nejsou vaše. Přijdete, pobavíte se a odejdete. Totéž platí o lidské duši. Když ji vypravují na Zem, řeknou jí: „Dáváme ti možnost stát se člověkem. Jdi, podívej se, vyzkoušej si všechno. Jestli to dokážeš, naprav své hříchy. Nezapomeň ale, že tvůj čas je vyměřený. A nic ti tam nepatří, není to tvůj svět. Používej všechno, co tam je, ale neporušuj pravidla chování návštěvníků. Buď vděčný tomu, kdo tě tam pustil.” To jsou pravidla, která musí dodržovat každý člověk. Naše duše však po příchodu do reálného světa bohužel zapomíná na rady, s nimiž ji vypravili na cestu. Takovou myšlenku hlásá ateismus a celý náš výchovný systém, zatímco každé náboženství učí, že svět nám nepatří, že všechno náleží Bohu. Mnozí tomu nevěří. Úplně se pohrouží do tohoto světa a „drží se“ ho. Vášnivě se oddávají lásce a myslí si, že je nejdůležitější. Jiní jsou vášnivě připoutáni k penězům. K moci. Přílišné lpění na čemkoliv odvádí člověka od Boha, třebaže ten od nás ani nevyžaduje, abychom ho přehnaně milovali. Jen nesmíme zapomínat, že všechno na světě patří jemu, a řídit se podle toho. Něco si vybereš, trochu si pohraješ, ale musíš to vrátit na místo. A tak je tomu s jakoukoliv nadměrnou připoutaností k materiálnímu světu, duchovním hodnotám, schopnostem, rodině, práci, tvorbě a mnohému jinému. Když má člověk nějaké vrozené nadání, když např. hezky kreslí, je pyšný: „*Jsem výjimečný, jsem tvůrce, jsem víc než ostatní.*” A to je typicky nesprávný postoj. Tak se připoutáváme k materiálnímu světu, příslušná záklopka se otevře a „karmická nádoba“ se začne plnit. Duše přišla na Zem, aby v „karmické nádobě“ snížila hladinu svých hříchů, místo toho ji však začne zvyšovat.

Kontroluje nás „strážce“. Kdo kontroluje a zaznamenává naše hříchy? Na to existují různé názory. Jedni si myslí, že je to Bůh. Jiní, že speciální karmické mechanismy. Další, že duchovní průvodci. Přesně to nevíme, protože vše se odehrává v Neprojeveném světě a zdroje informací nejsou moc spolehlivé. Jsou to jen dohady. Podle našeho názoru jsou nejvyšší představitelé Neprojeveného světa dost zaneprázdněni a pravděpodobně se nezabývají našimi myšlenkami, emocemi ani činy. Moudrá Příroda proto umístila ve *vlastní duši člověka* jakýsi mechanismus, který *stále sleduje jeho myšlenky a činy* a reguluje naplňování „karmické nádoby“. O tom, jak tento mechanismus funguje a kdo zaznamenává naše hříchy, si povíme později. Zatím mu budeme říkat „strážce“. To on *sleduje naše myšlenky a činy*, registruje objem tekutiny v „karmické nádobě“ a rozhoduje o našem osudu.

Trest závisí na míře naplnění „karmické nádoby“.

Když je „karmická nádoba“ naplněna do jedné třetiny nebo o trochu víc, „strážce“ člověka příliš nekárá. Ba co víc, takový člověk Bohu vyhovuje a může realizovat své potřeby i s přispěním Vyšších sil. Jeho život je proto komfortní (přiměřeně jeho potřebám), má jen drobnější nepřijemnosti, napomenutí od „strážce“.

„Nádoba“ je naplněna přes 60%. Sotva člověk začne něco idealizovat, příslušná záklopka se otevře a nádoba se začne plnit. Když se *naplní asi na šedesát a víc procent*, „strážce“ začne uplatňovat svá „výchovná“ opatření. Vysílá upozornění typu: „Človče, zapomněl jsi, že jsi na tomto světě jenom na návštěvě. Proč si myslíš, že po zakoupení vstupenky ti všechno patří? Co jsi vzal, vrať na své místo!“ To už jsou *dost silné signály*. Pokud je někdo nepochopí, jeho situace se výrazně zhorší. Karmické signály jste v podstatě dostávali pro

maličkosti už dřív, nyní však je jich *víc a přicházejí nepřetržitě*. Podle toho, čeho se idealizace týká, objevují se drobné nepříjemnosti v práci, problémy ve vztazích s blízkým člověkem, rodinné skandály, ukradnou vám peníze, stane se vám menší nehoda atd. Když to nevnímáte jako osobní výstrahu a připisujete všechno jen náhodě a nezměníte své jednání, dostanete ráznější upozornění. Náhody neexistují, z tohoto hlediska je svět přísně determinovaný. Všechno, co se s vámi stane, organizuje váš vlastní „strážce“, a je to upozornění, že váš postoj ke světu není správný. Můžete takové úvahy odmítnout a nepříjemnosti, jež se vám i nadále stávají, pokládat za náhodu. V takovém případě se ovšem chováte jako divoši, kteří odmítají přijmout už známé poznatky a blesk i letící letadlo považují za zázrak. Jestliže se vám přihodí nepříjemnost, je to proto, že se váš „strážce“ dohodl třeba se „strážcem“ podvodníka, aby vás obral o peníze. Nebo se „strážcem“ zlodějů, že vám ukradnou auto. Takovým způsobem *dostáváte upozornění, že něco neděláte správně a porušujete určité zákony a pravidla*. Člověk to však nepochopí a pokračuje v předešlém způsobu života. Ukradnou mu auto - koupí si nové. Koupí si jiné auto, má nehodu, zraní se. A to je už nejvyšší čas, aby se zamyslel nad životem. Mnohem snadnější je připsat všechno náhodě nebo na vrub někoho jiného. Člověk má nehodu - zavinil to ten druhý. Pro jistotu však zajde k senzibilnímu léčiteli a dozví se, že ho uřkl nějaký závistivec. Třeba to opravdu bylo uřknutí nebo negativní vliv jiného člověka. *Nepřipisujeme však vinu jinému*. Nejspíš to zařídil (nebo udělal) náš vlastní „strážce“. Pokud neporušujete na tomto světě platná pravidla chování, nemusíte se bát žádné kletby.

Nádoba je naplněna přes 80%. Když se „karmická nádoba“ naplní *přes tři čtvrtě*, začne „strážce“ vysílat dost silné signály. Jak jsme už říkali, mohou to být nehody, rozpad rodiny, velké nepříjemnosti v práci. Pokud se vám předtím - třeba s vynaložením velkého úsilí - dařilo dosáhnout toho, co jste si předsevzali, *nyní přichází období blokování všech vašich snah*. Nic se vám nedaří! Člověk ztrácí jako první to, čemu připisuje příliš velký význam. Když tyto signály nepochopí, může těžce onemocnět (v podobě nemocí dostáváme signály neustále, a protože náš způsob života je nesprávný, prakticky neexistuje zdravý člověk.) S neduhy fyzického těla si dost dobře poradí medicína, a proto je „strážci“ někdy dost obtížné vnutit někomu nemoc - například sportovci. Když to nejde se *zdravím, přestane se vám dařit* - objeví se spousta všelijakých problémů. Např. sportovec dosáhne vrcholného úspěchu a začne idealizovat své schopnosti (které dostal od Boha). Na ostatní lidi se dívá „zvysoka“, s opovržením. Určitě jste se domysleli, že jednoznačně jde o *porušení pravidel chování turistů na výletě*. Příslušná záklopka se otevře, „karmická nádoba“ se přeplní, úspěšnému sportovci se přestane dařit. Spadne z piedestálu slávy, nikdo ho nezaměstná, lidé se od něj odvrátí. Myslí si, že jeho život je zmařen. Ve skutečnosti se podrobuje karmické „výchově“, je potrestán za opovrhování lidmi, za pýchu. Dostává se do postavem těch, nad něž se vypínal. Když si to uvědomí a požádá Boha o odpuštění, jeho situace se rychle zlepší. Člověk však obvykle nechápe, co se s ním děje, neuvědomí si, že to byly Vyšší síly, které mu umožnily, aby se zúčastnil pozemských her zvaných „sport“ a vystoupil na piedestál slávy. A ony to byly, jež ho uvrhly na dno života, aby pochopil, že na tomto světě je stejným cestovatelem jako lidé, nad něž se povyšoval. Po příchodu na Zem je *duši dovoleno hrát jakékoliv lidské hry*. Může si hrát na byznys, lásku, válku, umění atd. Nesmí však zapomenout, že přišla na Zem jako do muzea, lépe řečeno jako do *velké přírodní rezervace*.

Náš život je cesta do rezervace. Abychom lépe pochopili požadavky, jež Vyšší síly kladou na naše duše, představme si takovouto situaci: Našetřili jste si peníze na zájezd do nějakého exotického místa, např. do Afriky. V národním parku vás ubytují ve slušném kempinku s příslušenstvím. Zajistí vám stravování, výlety, odpočinek i zábavu. Když si zaplatíte, můžete lovit divokou zvěř. Prožijete zábavný a zajímavý týden (nebo dva) v neznámém světě. Jediné, na co musíte stále pamatovat, je to, že to není váš svět a že jste neustále pod kontrolou. Jakmile porušíte platná pravidla chování, přijde správce a napaří vám pokutu. Kdybyste porušili předpisy velmi hrubě, vykázali by vás ze země nebo dokonce vsadili do vězení. Takové cestování je dost dobře srovnatelné s přechodným (ve srovnání s věčností) pobytem naší duše na tak exotickém místě, jakým je naše planeta. Přirovnání k rezervaci nadto ukazuje, jak se má

člověk chovat ke svému okolí. Ledacos se vám nemusí líbit, ale nemá to vyvolávat agresivitu nebo pocit příkon. Na safari třebas nejste okouzlení příliš dlouhým krkem žirafy nebo zařváním lva. Ani nejste nadšeni, když lev před vašimi očima chytí a roztrhá antilopu. Lecos se vám nemusí líbit, vy ale víte, že *změnit se to nedá*. Ať tedy chcete nebo ne, jste nuceni přijmout svět v rezervaci takový, jaký je. Nebude vás přece dráždit dlouhý krk žirafy nebo krvelačnost lva. A přitom, kdoví proč, člověka dráždí nebo uráží rodinní příslušníci, spolupracovníci, známí, poslanci, byznysmeni atd. Tak nebo tak nemůžete nic dělat, jen si doplnit karmu o nesprávné vnímání toho, co jsme sami nestvořili. *Náš správný životní postoj* je proto postoj výletníka, který na tento svět přišel na určitou dobu, Svět existoval před námi a bude existovat i po nás. Nestvořili jsme ho a musíme jej přijmout takový, jaký je. Nepatří nám, avšak my jsme stále sledováni, zda neporušujeme pravidla chování, která určili majitelé rezervace. Když člověk přijde do tohoto života, zapomíná na svého „strážce“, porušuje pravidla chování a za to dostává od „strážce“, jenž ho neustále pozoruje, patřičné tresty. Na tomto modelu lze velice dobře vysvětlit, proč je třeba v kritických situacích prosit o boží lásku, a proč ta pomůže. *Co je kritická situace?* Je to stav, který nastává po dlouhodobém porušování pravidel chování v rezervaci, správce vás chytí a vleče vás do vězení (nebo na popravu). Kdo vás může v takové situaci zachránit? Správce - sotva, on přece koná svou povinnost a ani se s ním nedokážete domluvit (neumíte jeho africký dialekt). Musíte jen věřit v milosrdenství majitele rezervace, tedy Boha. Nejlepší způsob, jak upoutat jeho pozornost, je dlouze a přesvědčivě mluvit o svých upřímných citech k němu. Snad vám uvěří a pro tentokrát vám ještě odpustí. Jak víme, Bůh je milostivý. Ví samozřejmě, že *vaše láska není docela upřímná*. Jak by také mohla být, vždyť dokud jste se neoctli v kritické situaci, asi jste si na něj ani nevzpomněli. A když člověka něco trápí, uteče se ke komukoliv. Důležité je, abyste později nezapomněli na své sliby. Neboť Bůh, třebaže je milostivý, nemá vždycky čas ani možnosti, aby vám odpouštěl další prohřešky. Váš osobní „strážce“ je však vždy ve střehu. Zná vaši lstivost a příště si může vymyslet trest, který vás přitlačí plnou silou, protože už nestačíte požádat o odpuštění. Právě proto je přehodnocení vlastních postojů k pozemským hodnotám a vřelé prosby o boží lásku dostatečně účinné.

„Nádoba“ je naplněna přes 90%. Když je „karmická nádoba“ téměř plná, postihnou člověka velmi vážné nepříjemnosti, jako je nevyléčitelná nemoc nebo uvěznění. A co nese s sebou nemoc nebo vězení? Mnoho volného času, tedy možnost *dlouho a bez každodenních starostí přemýšlet o životě*, o tom, zda byl náš postoj k životu správný, zda jsme nebyli příliš nespokojeni atd. Jestliže člověk ani v takovém případě nepochopí, že jedná proti pravidlům chování v rezervaci a nadále spoléhá jen na lékaře, léčitele nebo na vlastní ochranu, budou proti němu použita radikální (z našeho pohledu) opatření. V tomto stadiu se už „strážcová“ trpělivost vyčerpala. Jestliže si člověk dokáže uvědomit, že se na tomto světě nechová dobře a výrazně změnil své myšlení a jednání, příslušná záklopka se zavře a hladina v „karmické nádobě“ trochu klesne. Nemoc pomine - je nemálo případů samovolného vyléčení rakoviny nebo AIDS. Když se však psychika člověka ani jeho chování nezmění, je zbaven života - umírá.

Představte si, že jste uvnitř nádoby. Abyste lépe pochopili, proč problémy rostou úměrně se zvyšováním hladiny tekutiny v „karmické nádobě“, představte si, že jste uvnitř nádoby, přičemž její výška se rovná výšce vaší postavy. Když je nádoba naplněna na 50 - 60 %, můžete volně kráčet životem, jít za svými cíli, a to jen s nepatrnými potížemi. Když vám hladina sahá do pŕlky hrudníku (80 %), brání vám v rychlosti pohybu - tekutinu musíte roztlačovat celým tělem, což, jak jistě sami chápete, vůbec není jednoduché. Dosažení jakéhokoliv cíle si proto vyžaduje čas a obrovské vypětí sil. Jestliže vám hladina vystoupí až po bradu (90 %), nejde už o to, zda a jak se dostanete k cíli, ale o to, zda se nezadusíte. Hladina 93 - 95 % znamená, že stojíte na špičkách a křečovitě chytáte dech. Už nebudete přemýšlet o svých pozemských cílech. Jde o přežití. Pokud nepochopíte, že vám zbývá už jen troška vzduchu a dál naplňujete nádobu svými negativními emocemi, hladina pomalu stoupá a vy se už vůbec nemůžete nadechnout. Dusíte se, opouštíte tento svět, který ve vás vyvolal tolik negativních emocí. Jak vidíte, život končí při naplnění nádoby na 95 %, ba i méně, a to

proto, že nedýcháme temenem, nýbrž ústy, která jsou trochu níž.

Poschodí v Neprojeveném světě se určuje podle míry naplnění nádoby. Takový člověk umírá s přeplněnou „karmickou nádobou“. Je těžká, a proto jeho *duše klesne na dolní poschodí Neprojeveného světa* - prakticky do pekla. A tam teprv dostane zabrat! Jestliže si někdo idealizoval věci, za což byl zbaven života, dostane se do společnosti stejných lidí (duší). Jestliže v životě pohrdal lidmi, přijde do společnosti, která bude opovrhovat jím. Jen si představte, jak krásně se žije ve světě, kde vámi kdekdo pohrdá. *Po smrti se tedy každý člověk dostane na lakové poschodí, které odpovídá naplnění jeho „karmické nádoby“ v okamžiku, kdy opouští náš svět.* Nádobu starších lidí se naplňuje pomaleji, protože byli zbaveni sexuálních schopností, citlivosti vůči jídlu a vůči jiným tělesným rozkoším. Ve stáří už lidé nejsou tak vázáni k materiálnímu světu a stačí si „karmickou nádobu“ trochu vyčistit. Mluvili jsme o situacích, kdy si člověk *neuvědomuje, že je na tomto světě jenom dočasně*. Nyní si všimneme případů, kdy si člověk uvědomuje, že je na této planetě jen hostem. Požádal o exkurzi a bylo mu vyhověno.

Lidské schopnosti. Před příchodem na Zem si pravděpodobně koupil vstupenku a zaplatil za ni slibem, že bude přinášet lidem světlo, pomáhat zbloudilým nebo dělat něco v takovém smyslu. Tak očistí svou „karmickou nádobu“, pokud v ní ještě něco zůstalo. Když duši vypravují na Zem, obvykle ji nadají nějakými schopnostmi, např. výtvarnými, básnickými. Nebo léčitelstvími - což je ještě závažnější poslání. Jestliže takový člověk zapomene, že schopnosti máme od Boha, a začne si myslet, že je to jeho nadání, že dokáže působit na osudy jiných (např. zmenšovat jejich karmu), *zasahuje do zaběhaného mechanismu karmické „výchovy“ lidských duší*. Není-li to světec, který postupuje v souladu s Vyššími silami, pak se jeho „karmická nádobu“ brzy naplní a léčitel umírá. Takový léčitel prakticky na sebe bere hříchy jiných lidí. Víme, že úmrtnost léčitelů a lidí, kteří se zabývají zkoumáním Neprojeveného světa, je ve srovnání s ostatními lidmi mnohem vyšší, neboť bez povolení, na základě vlastního rozhodnutí a důvěry ve vlastní schopnosti zasahují do konání Vyšších sil. Můžeme předpokládat, že lidé, u nichž se už v dětství projevily nějaké mimořádné schopnosti, přišli k nám nejspíš z horních poschodí Neprojeveného světa. To znamená, že v minulém životě jednali tak, jak bylo třeba, a opustili náš svět s téměř prázdnou „karmickou nádobou“. Rozhodli se ještě jednou přijít na tento svět a obdrželi na zkoušku nějaké mimořádné schopnosti - hudební, výtvarné, objevitelské atd. Je to zkouška, protože v takových případech se vlastní schopnosti mnohem snáz idealizují, snáz se lpí na slávě, popularitě, materiálním dostatku apod. Pokud se člověk dokáže realizovat, aniž by idealizoval své nadání, může výrazně vyprázdnit svou „karmickou nádobu“ a postoupit v Neprojeveném světě o poschodí výš. Podle našich zjištění u lidí bez mimořádného nadání a schopností nastává smrt při naplnění „karmické nádoby“ na 92 - 95 %. Jestliže duše člověka, přišlá do tohoto života z vysokého poschodí Neprojeveného světa, normy naplnění nádoby jsou úplně jiné. Člověk s velkými schopnostmi je ze služební cesty na naší Zemi odvolán předčasně, aby se jeho nádobu nenaplnila a jeho duše aby neklesla o několik pater níž. Někdy už při 50 - 70 %! Proto lidé s mimořádnými schopnostmi (kteří přišli z vysokých poschodí Neprojeveného světa), odcházejí někdy ze života dříve než ti, kteří nejsou zatíženi nadáním. Kládou se totiž na ně vyšší požadavky a podléhají přísnější kontrole. To potvrzují životopisy četných významných výtvarníků, básníků, spisovatelů, vědců a podobných známých osobností. Většina z nich propadla vášním, byli připoutáni k pozemským hodnotám, a proto je „strážce“ předčasně odvolal. Pravděpodobně klesli o nějaká tři poschodí, než byli před příchodem k nám.

Všechno pozemské je člověku dovoleno. Naše předchozí úvahy nejsou jen strašení. V žádném případě. Člověk přichází na Zem proto, aby zkusil všechno. Stvořitel má rád lidi spokojené se životem ve světě, který stvořil. Proto se každý může věnovat obchodu, politice, lásce i sexu, zvyšovat svou životní úroveň a realizovat se v tvorbě. Všechno má a musí dělat se zápalom a s radostí. Jen je důležité nepřekročit jemnou hranici, kdy už přestáváme vnímat život jako hru a začínáme pociťovat opravdovou nenávist a křivdu. To už je trestné. Jak ale rozeznat onu jemnou hranici, po níž následuje trest? Domníváme se, že

každý člověk by ji měl poznat sám, i když určitý návod předkládáme. Když vám například na rybách uklouzne z udice velká ryba, určitě to ve vás vyvolá výrazné emoce. Za chvíli se však s tím vyrovnáte, odpustíte sobě, rybě i celému světu. Stejný postoj musíte zachovat při jakémkoliv neúspěchu, ať už v osobním životě, práci, tvorbě atd. Stalo se - nic se nedá dělat! Tak se vám bude snadno kráčet životem a vaše karma se bude pořád jen zmenšovat. Šťastnou cestu!

ZÁVĚRY

- 1. Život každého člověka se podřizuje jistým zákonům, které stanovily Vyšší síly. Hlavní požadavek, který Vyšší síly kladou na člověka, je harmonické soužití s okolním světem bez negativních emocí.**
- 2. Člověk může mít jakékoliv ideje, nesmí se však trápit, když se neshodují s realitou. Z pohledu Vyšších sil je jakýkoliv projev nespokojenosti se světem hřích.**
- 3. Člověk přijde na svět a může dělat všechno, co chce, avšak nesmí nic pokládat za své vlastnictví a nic pozemského idealizovat. Na našem světě je pouze na krátké exkurzi a své úspěchy i neúspěchy musí vnímat jako hru.**
- 4. Jakmile člověk na našem světě začne idealizovat, dochází k nesprávným závěrům, nebo připisuje příliš velký význam nějakým pozemským hodnotám, jeho „karmická nádoba“ se naplní a následuje trest v podobě nemocí, nepříjemností nebo nehod.**
- 5. Když člověk nepochopí signály karmických výstrah a dál porušuje pravidla chování na našem světě, je zbaven života.**
- 6. Když člověk přehodnocuje svůj postoj k životu a k lidem podle karmických požadavků, může se zbavit jakéhokoliv komplikovaného onemocnění, nepříjemností, nehod a podobných věcí, které mu překážejí v životě.**
- 7. Uvedený model uspořádání světa a cíle příchodu člověka na svět vysvětluje příčiny mnohých nemocí, nepříjemností a nehod v lidském životě. Vysvětluje, proč člověk, který vůbec není nábožensky založený, vyhovuje Bohu víc než ten, kdo usilovně dodržuje obřady svého náboženství, avšak pohrdá přitom ostatními lidmi.**
- 8. Tento model odpovídá myšlence každého náboženství, že totiž všechno na našem světě náleží Bohu, a nemá význam vynakládat příliš velké úsilí k dosažení maximálního materiálního a jiného dostatku. Když na druhé straně člověk pochopí pravidla chování na tomto světě a přijme ho takový, jaký je, klidně může požádat Vyšší síly o všechno, co potřebuje.**

2. kapitola

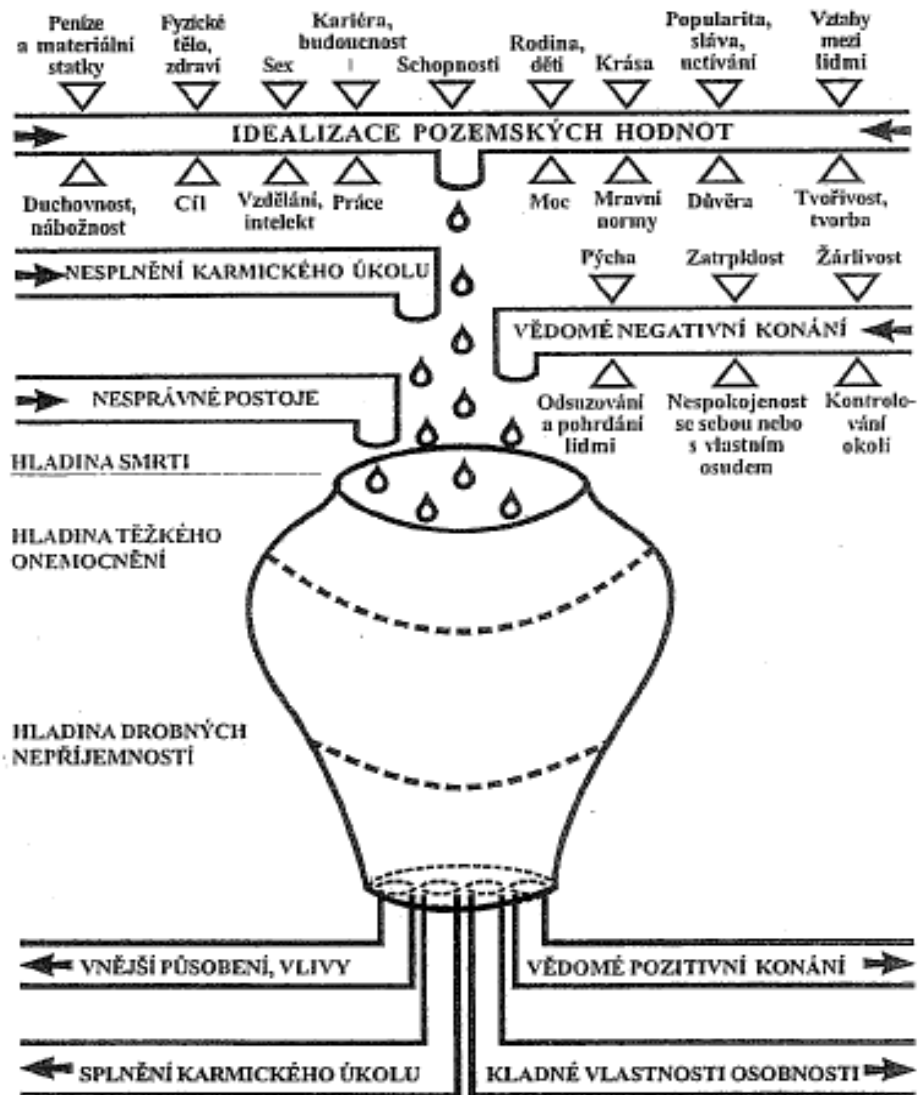
KARMICKÁ NÁDOBA

Existuje nesprávný názor, že rozhodnete-li se kráčet duchovní cestou, musíte se zříci všeho materiálního. Není tomu docela tak. Ve skutečnosti se musíte vzdát jen pocitu, že to materiální je nejdůležitější. Při používání materiálních statků musíte získat takovou rovnováhu, která umožní, aby duchovní stránka vaší bytosti k nim přistupovala co nejefektivněji.

Poselství mistra El Morye. Channelling. Kniha 1.

V předešlé kapitole jsme zavedli pojem „karmická nádoba“. Rozumíme tím nějakou relativní nádobu, v níž se hromadí lidské „hříchy“. Ještě jednou přitom chceme zopakovat, že naprosto nemáme na zřeteli myšlenky a činy, pokládané za hříchy podle mravních norem a náboženských kánonů. Za hříchy považujeme pouze nespokojenost se životem, strach a jakékoliv negativní emoce vyvolané nesouladem mezi reálným životem a naší hodnotovou orientací.

Karmická nádoba - obrázek (kresba č. 1)



Jak vypadá „karmická nádoba“. Zatím nevíme, jak vypadá „karmická nádoba, a proto nám nic nebrání představit šiji jako jednoduchý hydraulický systém s rezervoárem, kam ráním potrubím tekutina přitéká a také vytéká. Zkušenosti s naplňováním „karmické nádoby“ různých lidí s rozličným postojem k životu ukazují, že musí mít tvar klasického džbánu nebo hrníčku bucláčku. Dospěli jsme k takovému závěru proto, že dolní část, tj. prvních 10 - 20 % obsahu nádoby, má zaplněnou prakticky každý člověk - i nábožensky založení lidé a ti, kdož se věnují svému duchovnímu rozvoji. Zatím jsme nepotkali nikoho s nádobou naplněnou na méně než 10 %, což dokazuje, že při sebemenší idealizaci se naplní do této výšky. Znamená to, že objem dolní části je poměrně malý a zaplňuje se už při maličké nespokojenosti se životem. Dál se průměr nádoby rychle zvětšuje, takže i po nahromadění značného množství hříchů hladina stoupá velice pomalu (Bůh je milostivý a když se mnohokrát dopustíme stejného hříchu, skoro vůbec to nezapočítává.) Takové schéma „karmické nádoby“ znázorňuje *kresba č. 1*.

Objem nádoby každého člověka je individuální. Kromě toho *různí lidé mají pravděpodobně nádoby rozličné velikosti* (objemu). Velikost závisí na vnitřním energetickém potenciálu člověka. Je-li někdo od narození velmi energický (nebo emocionální), jeho nádoba musí být hodně velká. V opačném případě by se při velmi silných a vysoce energetických emocích hned naplnila. U člověka s nízkou energetikou se stejné zážitky mění ve sklíčenost, skleslost a smutek. I to jsou hříchy, ale méně energetické. Z toho plyne, že „karmická nádoba“ nevýrazného člověka musí být menší, aby se v případě jeho nespokojenosti se životem plnila úměrně nádobě energického, emocionálního jedince.

První potrubí je idealizace pozemských hodnot. Shora se tekutina dostává do „karmické nádoby“ několika potrubími, z nichž každé má své jméno. Všimněme si je podrobněji. První a největší je potrubí *idealizace pozemských hodnot*. (Pojem „pozemské hodnoty“ zahrnuje materiální i duchovní předměty a jevy našeho světa, jimž člověk může připisovat příliš velký význam.) Tekutina se do tohoto potrubí dostává pomocí několika záklopek, které se otvírají při idealizaci těchto pozemských hodnot:

- **Víra, důvěra.** Mnoho lidí obětovalo své životy za uskutečnění něčích ideálů: komunismu, světlé budoucnosti, dobrého vládce apod. Mnoho lidí věří v podobné ideály. Když se život rozvíjí podle zcela jiných zákonů, jsou podrážděni. *Sem patří i nadměrná důvěra k ostatním lidem, kteří budou nuceni ničit váš ideál.* Lidová moudrost říká: „Důvěřuj, ale prověřuj“ (abychom potom nemuseli mít pocit křivdy, hlavně v souvislosti s finančními záležitostmi).
- **Moc.** Hodně lidí miluje moc, avšak ne každý má možnost ji zakusit. Někdo se pokouší získat moc ve společnosti nebo v zaměstnání, jiný se o ni snaží v rodině. Moc sama o sobě není škodlivá, trestá se touha po moci a potěšení z ponižování jiných, a také snaha přetvořit svět podle vlastních představ.
- **Peníze a jiné materiální hodnoty.** Snad každý cítí nedostatek peněz a materiálních statků, i kdyby jich měl sebevíc. Za idealizaci se ovšem pokládá, až když považuje svůj život za nevydařený, protože nemá dost peněz, auto nebo chatu. V horším případě někdo závidí bohatým a odsuzuje je. Jiný druh idealizace nastává, když máte hodně peněz, a proto opovrhujete lidmi, kteří mají méně.
- **Duchovnost, nábožnost.** Duchovnost sama o sobě je dobro. Jestliže se však člověk chvástá svou duchovností a pohrdá ostatními „neduchovními“ lidmi, je potrestán. Idealizace duchovnosti často plodí vnitřní opovrhování materiálním světem, proto takoví lidé nemívají peníze ani jiné hmotné statky.
- **Popularita, sláva, vážnost, uctívání.** Tyto lidské radosti potěší muže i ženy. Popularita není špatná, jakmile však známé osobnosti začnou pohrdat ostatní „nevýraznou“ masou, to se už trestá. Taková idealizace je tzv. „nemoc hvězd“. Kvůli ní už ztroskotalo mnoho lidí s vynikající kariérou. Idealizace se může projevit jako přílišná touha po slávě, závist, nebo naopak jako nespokojenost se svým postavením.

- **Kariéra, budoucnost.** Tato idealizace je příznačná pro lidi, kteří si plánují úspěch. Když se jim to nedaří, podlehnou hněvu nebo zoufalství.
- **Krása a přitažlivost.** Taková idealizace vzniká v případě, když si člověk příliš zakládá na své kráse, zda je pěkně oblečený, učený atd. Rovněž je špatné, když někdo, obdařený krásou, pohrdá ostatními „nevzhlednými“ lidmi. Nebo když sám sebe odsuzuje pro méně hezký vzhled.
- **Mravní normy, veřejné mínění.** Idealizace charakteristická hlavně pro starší lidi, kteří byli vychováni podle komunistické morálky a „amorální“ chování mládeže, změna životních hodnot je velice rozčiluje. Vojáci a úředníci připisují příliš velký význam tomu, co si myslí jejich sousedé a známí, a proto jim vlastní děti často narušují jejich idealizaci.
- **Způsob života.** Tato idealizace vzniká, když jeden není spokojen se způsobem života toho druhého. Například rodiče si myslí, že jejich děti musí absolvovat vysokou školu, získat dobře placenou práci, založit si rodinu, mít děti atd. Jestliže si potomek naprosto vědomě chce zvolit jinou cestu, vyvolává u rodičů negativní emoce. Případně - a to je ještě složitější - se pokoušejí ho přinutit, aby žil, jako ostatní“.
- **Vztahy mezi lidmi.** Taková idealizace se vyskytuje např. u lidí s dobrou výchovou. Když se dostanou do prostředí lidí s drsnějšími způsoby, jsou podrážděni nebo uraženi a snaží se jim vnutit svůj model citlivého a jemného jednání.
- **Práce.** Mnoho lidí věnuje většinu života práci a nedovede si představit svou existenci bez naplnění svých plánů a idejí, vzestupu kariéry nebo dosažení vysoké úrovně materiálního blahobytu. Proto pravidelně dostávají napomenutí v podobě neúspěchů v práci, narušení kariéry nebo ztráty peněz.
- **Rozvoj, vzdělání, intelekt.** Idealizace těchto vlastností je příznačná pro vědecké pracovníky, umělce a jiné představitele inteligence. Aktivuje pohrdání nevzdělanými nebo primitivními lidmi. Jinou variantou je, když si rodiče nedovedou představit, že jejich dítě by mohlo být intelektuálně neúspěšné. V důsledku zničení rodičovských ideálů budou však jejich děti k učení lhostejné.
- **Rozumné jednání lidí.** Taková idealizace vzniká, když se snažíte lidem vysvětlit své postoje a čekáte od nich rozumnou reakci nebo jednání. Oni vás však neposlouchají nebo nechápou, a řídí se pouze vlastními názory nebo emocemi, což na vás působí negativně.
- **Vlastní tělo a fyzické zdraví.** Vaše časté neduhy nebo fyzická nedokonalost vás příliš zneklidňuje. Anebo vás Bůh obdařil zdravím a fyzickou silou a vy jste proto začali pohrdat méně zdatnými lidmi.
- **Rodina, děti.** Každý člověk si od mládí tvoří model rodinného života, přičemž některé aspekty pokládá za nesmírně důležité (věrnost, pořádkumilovnost, vnější vzhled, rovnoprávné vztahy, společné zájmy apod.). Ke zničení ideálů dostává pak partnera s protichůdnou hodnotovou orientací.
- **Sex.** Sex je součástí našeho života a nikdo nám ho nemůže zakázat. Není-li však člověk spokojen se svým sexuálním partnerem (pro jeho nedokonalost), anebo sám se sebou pro nedostatečné sexuální schopnosti (které by podle jeho názoru měly být lepší), dopouští se hříchu.
- **Schopnosti.** Je to idealizace dosažení úspěchu v jakékoliv oblasti na tomto světě. V opačném případě si lidé s takovou idealizací myslí, že žijí zbytečně. A naopak, když někdo díky svým schopnostem dosáhl velkého úspěchu, může začít pohrdat méně úspěšnými lidmi, což je hřích a přinese potrestání.
- **Dokonalost.** Člověk může vynášet do nebe svou nebo něčí dokonalost a opovrhovat

„nedokonalými“ lidmi. Přitom obvykle každý člověk má o „dokonalosti“ vlastní představu. Např. nacionalismus a fašismus je důsledek povyšování dokonalosti jedněch a snižování dokonalosti druhých.

- **Tvorba, kreativita.** Idealizace tvůrčích schopností je charakteristická pro herce, hudebníky, výtvarníky, spisovatele a lidi, kteří se věnují tvoření něčeho nového. Často zapominají, kdo jim při narození dal do vínku takové schopnosti, kdo jim posílá inspiraci atd. Vlastní úspěchy v nich vyvolávají pohrdání ostatními netvůrčími osobami, popřípadě těmi, kdo nerozumí jejich tvořivému sebevyjádření.
- **Cíl.** Každý člověk si vytyčuje nějaké cíle a snaží se jich dosáhnout, což samo o sobě není nic špatného. Když se to však nezdaří, stává se, že lidé klesají na duchu, zmocňuje se jich deprese, podráždění nebo zlost. A to už se trestá. Člověk se může snažit o dosažení jakýchkoliv pozemských hodnot, avšak nesmí je povyšovat na svůj životní cíl. Pozemských cílů lze dosáhnout v postavení hráče, který touží vyhrát, ale počítá i s možností prohry.

Vyjmenovali jsme nejrozšířenější pozemské hodnoty, jejichž význam mají lidé tendenci zveličovat. Jsou i jiné druhy idealizace, ovšem mnohem vzácnější.

Druhé potrubí - nesprávné postoje. Ve druhém potrubí se hromadí hříchy, které souvisí s nesprávnými postoji a představami člověka o životě. K nejrozšířenějším patří následné postoje, z nichž každý má svou vlastní zápletku.

- **Zpupnost, ctižádostivost, nadhodnocení sama sebe.** Tyto postoje jsou typické pro lidi, kteří si myslí, že jsou centrem vesmíru. Ať se děje, co se děje, všechno je namířeno proti nim nebo pro jejich prospěch. Takový člověk je prodchnutý pocitem vlastní důležitosti, řídí se jen svými vlastními názory, potřebami a zájmy, a přitom pohrdá ostatními lidmi. Anebo je nesmírně panovačný a přesvědčený o tom, že může dosáhnout všeho, čeho se mu zachce. Taková idealizace může způsobit totální zmaření všech plánů v podstatě silného a sebejistého člověka.
- **Nespokojenost se sebou nebo s osudem.** Tyto pocity jsou obvykle důsledkem přílišné idealizace vlastních schopností. Nesoulad reality a vlastní představy vyvolává podrážděnost, agresivitu, zatrpklou nebo odsuzování.
- **Odsuzování lidí a pohrdání jimi.** Tento postoj mají lidé, jimž se zdařilo dosáhnout na tomto světě reálných úspěchů: získat peníze, uznání, slávu, moc. Dále tací, kteří mají nějaké schopnosti, a proto se na ostatní dívají z výšky. Ne menším hříchem je však odsuzování sebe sama, např. pro své nedostatečné schopnosti, nezpůsobilost při dosahování nějakých cílů, minulé skutky atd.
- **Pocity křivdy.** Tento postoj k životu může zaujmout kdokoliv nezávisle na schopnostech, blahobytu nebo úspěšnosti. Myslí si, že se mu nepovedl život. Anebo nedostává, co mu podle jeho názoru náleží. Anebo je příliš trestán pro nic za nic. Ve skutečnosti je však jeho situace výsledkem jeho postoje k životu.
- **Snaha kontrolovat okolí, panovačnost.** Tento vztah k životu je charakteristický pro lidi zastávající vedoucí funkce. Z povahy jejich práce vyplývá plánování průběhu určitých událostí, a jsou pak podrážděni, když plány jim nevycházejí. Stejná idealizace se objevuje v rodinách panovačných žen, jež právě kvůli jejímu zničení dostávají za manžely muže slabé vůle, kteří nedovedou vydělat peníze, opíjejí se nebo jsou často nemocní. Kontrola svého okolí má často podobu totální péče o blízké a přehnaných obav o ně.
- **Žárlivost.** Takový cit se objevuje v případě, kdy se jeden člověk vůči druhému chová jako ke svému vlastnictví. Mé vlastnictví patří jenom mně, myslí si, nikdo se ho nesmí dotknout (nebo se na něj dívat). Žárlivci se z výchovných důvodů dostane svobodomyšlná a vnitřně nezávislá partnerka.

Výčet mylných postojů by bylo možno ještě mnohonásobně rozšířit zařazením politických, národnostních, náboženských a jiných názorů. Příkladem nesprávných postojů jsou třeba nálady typu: „život se mi nepovedl“, „jsem ten nejnešťastnější člověk na světě“, „nikdo mne nemá rád“, „nikdy se neprovdám“ atd. Lidé s takovými postoji často nezajímají ani peníze, ani sláva, ani jiné materiální nebo duchovní hodnoty. Prostě si *libují v neštěstí*, často v něm nacházejí potěšení. Lépe řečeno, tento stav tvoří ideální podmínky pro nekontrolované myšlení, které spotřebuje všechny životní síly člověka a uvrhne ho do stavu nepřetržité deprese nebo pochybností. Podíváme-li se na věc zblízka, zjistíme, že *nesprávné postoje jsou obvykle důsledkem idealizace nějaké pozemské hodnoty*. Určit objekty idealizace bývá někdy dost obtížné. Nesprávné postoje jsou obvykle na povrchu a člověk je deklaruje sám. Právě proto jsme je vyčlenili jako samostatný zdroj tekutiny naplňující „karmickou nádobu“. Každá idealizace, každý nesprávný postoj má na příslušném potrubí *vlastní záklopku* a jakmile člověk danou idealizaci realizuje, záklopka se otevře a do „karmické nádoby“ začne proudit tekutina. Pokud někdo idealizuje byť jen jednu pozemskou hodnotu, tekutina se dostane do příslušného potrubí a odtud do „karmické nádoby“. Sotva si člověk uvědomí svůj nesprávný postoj k pozemským hodnotám, záklopka se okamžitě uzavře a tekutina přestane tímto kanálem proudit do „karmické nádoby“. Jsou-li i ostatní záklopy uzavřeny, tekutina přestane přibývat a její hladina v nádobě pomalu klesá („karma se očišťuje“).

Třetí potrubí - vědomé negativní činy. Třetí potrubí, jímž prochází karmická tekutina je „vědomé konání“, tj. vědomé negativní činy člověka realizované na základě vlastní vůle. Lidé si někdy uvědomují, že dělají něco nesprávného (násilí, pomsta, výsměch, vražda atd.), myslí si však, že si to mohou dovolit. Existují zákazy, které ustanovily *Vyšší síly*. V případě, že je někdo porušuje, karmická tekutina začne přibývat právě tímto potrubím.

Čtvrté potrubí - nesplnění karmického úkolu. Je to velice důležité potrubí, kterým se hromadí hříchy v případě, že člověk nesplní úkol, s nímž jeho duše přišla na svět. Každý člověk má v řetězci svých inkarnací několik karmických úkolů - založit rodinu, přivést na svět dítě, být vojákem, vědcem, venkovanem, vytvořit něco nového, nahromadit jisté množství poznatků atd. Zdá se, že během svých reinkarnací musí každý člověk zkusit všechno: lásku, rodinu, politiku, pedagogiku, sport, vojnu, fyzickou a duševní práci atd. To znamená, že musí projít všemi stupni duchovního rozvoje. Někteří lidé přitom během jednoho života plní několik karmických úkolů. Zřetelným příznakem toho je náhlé dobrovolné střídání různých druhů činností. Někdo je např. kuchař nebo učitel, dobrý odborník, který ve své práci dosahuje vynikajících výsledků. Najednou, bez zjevné příčiny, svou práci nechá a začne dělat něco úplně jiného. Stane se třeba farmářem nebo hercem. Když člověk dosáhne nějakých úspěchů v jedné práci (to znamená, že splnil jeden karmický úkol), chce být úspěšný v jiném druhu činnosti (to znamená, že chce splnit další úkol). V posledních letech takových lidí stále přibývá. V tomto životě člověk může dostat jen jeden karmický úkol - např. udělat umělecké dílo, vědecký objev, založit vzornou rodinu, organizovat práci v novém podniku. Lidé bohužel obvykle nevědí, jaký úkol dostali. Třebaže není až tak beznadějně to zjistit. Člověk často cítí, že ho nějaký dralí činnosti vnitřně přitahuje - společenská nebo politická aktivita, byznys, pedagogika, medicína, tvorba atd. Když se někdo věnuje tomu, co ho láká, všechno se mu daří a je se svým osudem spokojen. Takové vnímání světa je indikátorem plnění karmického úkolu. Jestliže se však člověk vlivem příbuzných nebo přátel, výchovy či vlastních ideálů brání tomu, po čem prahne jeho duše, začne tímto potrubím přibývat karmická tekutina. Není spokojen se životem, je příliš urážlivý, bezdůvodně podrážděný nebo zlostný atd. Stává se to například tehdy, když má někdo vnitřní potřebu pracovat s dětmi (jako pedagog, vychovatel), ale kvůli vyššímu platu je zaměstnaný v bance nebo u zahraniční firmy. Peníze sice má, ale se životem není spokojen. A když člověk není spokojen, jistě se objeví i problémy v osobním životě, zdravotní potíže atd. Rádi bychom však upozornili, že podle našich zjištění zdaleka ne každý člověk dostává karmický úkol v profesionální oblasti. Znamená to, že ne každý je přitahován konkrétním druhem činnosti. Mnoho lidí se může věnovat tomu, co je jim dostupné nebo co chtějí dělat, aniž by porušovali karmické požadavky. Ba co víc. Bývají, podle našeho pozorování, i takové případy, kdy člověk nemá žádný karmický úkol. To

znamená, že naše duše nepřišla na tento svět jako na služební cestu, nýbrž na výlet. Různé varianty karmických úkolů si podrobněji probereme v další kapitole. Čtvrté potrubí je hodně závažné, avšak nefunguje u všech lidí. Čím plnější byla v okamžiku smrti vaše „karmická nádoba“ v předešlém životě, tím víc karmických úkolů vás čeká v tomto životě. Někdo přichází na svět s téměř prázdnou nádobou a nemá v tomto životě žádné povinnosti. Jiný si zvolil povolání, jež ho uspokojuje a tím splnil svůj karmický úkol. Někomu se nevydaří rodinný život, dlouho se trápí, než takový svazek přetrhne a pocítí *obrovskou úlevu*. *Pravděpodobně tak splnil svou karmickou povinnost v oblasti rodinných (nebo sexuálních) vztahů a může se zaměřit na vědomě vytyčené cíle.*

Očištění „karmické nádoby“. „Karmická nádoba“ se nejen naplňuje - v takovém případě bychom žili asi jen do patnácti let. Vždyť právě v tom věku se objevuje silný pocit křivdy, odsuzování, žárlivost a jiné negativní emoce. Abychom tedy mohli žít trochu déle, umístila moudrá Příroda na spodku „karmické nádoby“ několik potrubí, jimiž tekutina karmy vytéká („karma se očišťuje“). To znamená, že člověk svými myšlenkami a přístupem k životu vykupuje vlastní hříchy. Spodní potrubí jsou pravděpodobně stále pootevřena a tekutina karmy z nich pomaloučku vytéká. Sotva přestane přitékat do karmy tekutina shora, nádoba se okamžitě začíná vyprazdňovat, čili množství nahromaděných hříchů se postupně zmenšuje. Ne rychle, ale postupně. Když jste například svůj pocit křivdy vůči rodičům hromadili dvacet let, budete se od tohoto hříchu očišťovat taktéž patnáct - dvacet let (pokud samozřejmě nepoužijete speciální techniku). Soustavu dolních potrubí si představujeme takto:

První spodní potrubí - vědomé činy. Člověk si může idealizovat něco pozemského, svými pozitivními činy však otvírá záklopku, nacházející se na prvním spodním potrubí a tou je vědomé konání - a vypouští tekutinu karmy, takže nedosáhne úrovně, která způsobuje těžké následky. Za „pozitivní“ přitom pokládáme pouze činy, které jsou v **souladu s požadavky Vyšších sil**, ne tedy ty, jež se pokládají za pozitivní z hlediska veřejného mínění nebo mravních norem. Sem patří i projev soucitu, milosrdenství, nezištné služby ušlechtilým cílům, dobročinnost a podobné věci, které se dělají pro dobro člověka. Směle sem můžeme zařadit i šíření poznatků, které mohou lidem usnadnit život a učinit ho takovým, aby víc vyhovoval Vyšším silám. Například i myšlenek, které si přečtete v této knize nebo v knihách jiných autora. Pomocí takových myšlenek se život člověka může stát méně problémovým a spokojenějším.

Pozor! Když darujete deset exemplářů naší knihy svým příbuzným a známým, bude to vědomý dobrý skutek, jenž okamžitě o 2 - 3 % sníží hladinu ve vaší „karmické nádobě“!

Druhé spodní potrubí - kladné vlastnosti. Druhým potrubím k odvádění tekutiny z „karmické nádoby“ jsou *kladné vlastnosti*, jako je добрota, dobromyslnost, veselost, optimismus, smysl pro humor apod. Člověk si může idealizovat něco pozemského, přirozená dobromyslnost a optimismus však způsobují, že se jeho „karmická nádoba“ nikdy nenaplní. Takovou rovnováhou se často vyznačují lidé tlustí (kteří si rádi pochutnávají) a dobromyslní.

Třetí spodní potrubí - vnější vlivy. Třetím potrubím je působení jiných lidí (neboli vnější vlivy). Každý může navštívit dobrého léčitele nebo člověka se senzibilními schopnostmi, který jistými manipulacemi odčerpá z „karmické nádoby“ část tekutiny. Účinek takového zásahu však bude pravděpodobně krátkodobý, protože bez uzavření potrubí shora se „karmická nádoba“ poměrně rychle - za týden, měsíc, rok - znovu naplní. Můžeme to přirovnat k tabletkám - dokud je užíváme, pomáhají, když přestaneme, nemoc se vrátí. Totéž platí i o náboženských očištných rituálech. V křesťanství je to např. půst, zpověď a pokání. K očištění „karmické nádoby“ jsou poměrně úspěšné, ale musíme je provádět dost často, protože při takových procedurách se postoj člověka ke světu obyčejně nemění. Zachovává si nesprávné názory, horní záklopkou zůstávají otevřeny a nádoba se brzy zase naplní. Duchovní proto věřící vyzývají, aby se očišťovali každý týden.

Čtvrté spodní potrubí - splnění karmického úkolu. O závažnosti splnění svého karmického úkolu už byla řeč. Když ho člověk nesplní, příslušné potrubí shora je otevřené.

Když ho splní, menší idealizace jsou přípustné. Napomáhá tomu další spodní potrubí, které můžeme pojmenovat splnění karmického úkolu, s nímž člověk přišel na tento svět. Jak jsme už řekli, dává duše člověka, když se ubírá na tento náš svět, nějaké sliby. Aspoň že se bude chovat tak, aby nezvýšila hladinu ve své „karmické nádobě“. Pokud byl člověk obdařen nějakými schopnostmi, musí je využít k dobru lidí, ne se oddávat idealizaci o své výjimečnosti. Je mnoho příkladů podobného vztahu k životu. Pedagogové, zdravotnický personál, historici, literáti, knihovníci, vědci a představitelé četných dalších profesí pracují často za symbolický plat. Práce je uspokojuje, to znamená, že plní svůj karmický úkol. A nechtějí se ho zříci, bez ohledu na komplikace a útrapy. Když si člověk plní svůj karmický úkol, záklopka na tomto potrubí se otevírá a tekutina z „karmické nádoby“ postupně vytéká.

Prázdná „karmická nádoba“. Takovým způsobem se „karmická nádoba“ může v určité chvíli vyprázdnit a člověk si v tomto životě nenasbírá žádné hříchy. Týká se to lidí, kteří nepocítují ve vztahu k čemukoliv, co se děje okolo nich, negativní emoce. Ve skutečnosti to jsou lidé bez emocí, kteří všechna svá rozhodnutí dělají na základě rozumových úvah. Takoví lidé nemají nesprávné postoje, neidealizují si svět, nýbrž přijímají ho takový, jaký je, a obvykle nějakým způsobem pomáhají lidem, ať už léčitelstvím, radami nebo vlastním způsobem života. Nikdo k nim nevysílá negativní vlivy, a i kdyby vysílal, nic se na ně nepřilepí. Takových lidí je však nesmírně málo. Náš svět se topí v emocích. A bylo by správné, kdyby to byly emoce lásky, radosti, spokojenosti, odpuštění. Bohužel, v životě převládá křivda, odsuzování, pohoršení, pohrdání, hněv, žárlivost atd. U většiny lidí negativní emoce mnohonásobně převyšují pozitivní. Proto většina lidí má „karmickou nádobu“ naplněnou na 60 - 80 %.

„Karmická nádoba - to není jen získaná karma. Všimněte si, že všechny dosavadní úvahy se týkaly jen těch negativních prožívání a nesprávných postojů, jež si člověk nahromadil v tom období života, kdy bylo jeho jednání vědomé. Vztahují se tedy na karmu, jíž jsme získali během našeho života. Náš model však nebere v úvahu jen hříchy získané vědomým konáním, nýbrž i zátěž, kterou jsme si přinesli z minulého života. To znamená „zralou“ karmu. Hříchy, jichž jsme se dopustili v našem nynějším a minulém životě, se sečítají a jsou projevem naší celkové nespokojenosti se životem. O tom, jak lze přibližně určit naši „zralou“ a „získanou“ karmu, si povíme v další kapitole.

Aplikujte to na sebe. Vyjmenovali jsme hlavní zdroje, z nichž se naplňuje „karmická nádoba“, a také způsoby jejího očišťování. Každý z nás může tento model aplikovat na sebe a zjistit, která záklopka mu nedoléhá a zda se v jeho životě neodehrály události, které by bylo možno pokládat za karmický trest právě za tento nesprávný postoj nebo čin. Určitě každý najde ve svém životě nejednu událost, jíž může takto vysvětlit.

ZÁVĚRY

1. Všechny lidské hříchy si můžeme představit jako nějakou tekutinu, která se hromadí v „karmické nádobě“ a charakterizuje stupeň nespokojenosti člověka s okolním světem.
2. „Karmická nádoba“ se naplňuje čtyřmi potrubími: „idealizací pozemských hodnot“, „nesprávnými postoji“, „vědomým negativním jednáním“ a „nesplněním karmického úkolu“. Kterýmkoliv z těchto potrubí může proudit tekutina, charakterizující váš nesprávný vztah k tomuto světu.
3. Tekutina může z „karmické nádoby“ vytékat čtyřmi potrubími: „vědomým pozitivním jednáním“, „kladnými vlastnostmi osobnosti“, „vnějším působením“, „splněním karmického úkolu“.

Když člověk pozná mechanismus naplňování a vyprazdňování „karmické nádoby“, může vědomě regulovat její naplňování a tak usměrňovat svůj osud a zdraví.